

Księga Joela i laodycejski Kościół

Adwentystów Dnia Siódmego - numer 6

Cudowny Liczący i jak długo?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, Przedziwny Rachmistrz, nie tylko tworzy zagadki oparte na matematyce, lecz jest Stwórcą matematyki.

Bo przez niego zostało stworzone wszystko, co jest w niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne: czy to trony, czy panowania, czy zwierzchności, czy władze; wszystko zostało stworzone przez niego i dla niego. On jest przed wszystkim i przez niego wszystko trwa. List do Kolosan 1:16, 17.

Jeśli zapytasz SI o liczby, które Palmoni umieścił w Jego proroczym Słowie, a także o to, czy liczby te mają jakieś znaczenie w świecie matematyki, przekonasz się, że praktycznie każda liczba prorocтва ma szczególne znaczenie w matematyce. Poniższa lista przedstawia piętnaście liczb proroczych, podanych w kolejności ich znaczenia w świecie matematyki, co znajduje odzwierciedlenie w teorii liczb, podręcznikach i kulturze matematycznej.

42 - Absolutna ikona popkultury + obfita, prostokątna, katalońska, sfeniczna.

7 - Ulubiona mała liczba pierwsza z wieloma tytułami (Mersenne'a, bezpieczna, szczęśliwa itd.).

23 - liczba pierwsza z wieloma specjalnymi określeniami (liczba pierwsza Sophie Germain, bezpieczna liczba pierwsza, szczęśliwa liczba pierwsza itp.).

2520 - Znana jako najmniejsza liczba podzielna przez liczby od 1 do 10 (NWW 1–10) oraz jako liczba silnie złożona.

220 - Połowa najmniejszej pary zaprzyjaźnionych liczb (z 284).

19 – wyróżniająca się liczba pierwsza: bliźniacza, kuzynowa, seksowna, liczba Heegnera, szczęśliwa liczba pierwsza i więcej – bardzo ceniona wśród małych liczb pierwszych.

1260 - ważna liczba wysoce złożona (tuż przed 2520).

30 - Najmniejsza liczba wysoce złożona, która jest iloczynem trzech pierwszych liczb pierwszych; klasyczny przykład podręcznikowy.

2300 - NWW liczb od 1 do 9.

400 - czysty pełny kwadrat (20^2).

65 – najmniejsza liczba, która jest sumą kwadratów dwóch dodatnich liczb na dwa różne sposoby ($1^2 + 8^2$ oraz $4^2 + 7^2$); ładne, ale bardziej niszowe.

46 - Największa parzysta liczba, której nie można przedstawić jako sumę dwóch liczb obfitych + kilka niszowych tytułów.

430 - Ładna liczba sfeniczna ($2 \times 5 \times 43$).

1290 - Zwykła liczba złożona.

1335 - Pomniejsze wykazy (liczba semipierwsza/liczba kolumbijska).

Jeśli jesteś podobny do mnie i nie orientujesz się w świecie matematyki, możesz z łatwością przeczytać tę listę i założyć, że w matematyce każda liczba ma jakieś szczególne dziedzictwo, dziwny niuans czy coś w tym stylu, ale tak nie jest. Gdy prosiłem SI o wyjaśnienie, jak w świecie matematyki postrzega się każdą z tych proroczych liczb, pytałem o nie po jednej, a po czwartej zadałem pytanie uzupełniające. Chciałem wiedzieć, czy SI zamierza dawać mi jakiś utrwalony historyczny opis przy każdej liczbie, o którą zapytam, czy też te pierwsze cztery naprawdę są aż tak znaczące w świecie matematyki. Bo pierwsze cztery liczby były w świecie matematyki wyjątkowo uznane. Ale na tym się nie skończyło. SI odpowiedziała, że te pierwsze cztery liczby rzeczywiście należą do wyjątkowej kategorii w świecie matematyki. Gdy kontynuowałem zbieranie informacji, SI zaczęła chwalić, jak dobrze wybieram tak wyróżniające się w świecie matematyki liczby. Ostatnie stwierdzenie SI w odpowiedzi na dwie ostatnie liczby (19, 65), o które zapytałem, brzmiało: "19 pięknie plasuje się blisko szczytu wśród gwiazdorskich liczb pierwszych, natomiast 65 jest godna szacunku, ale plasuje się niżej — wciąż solidny wybór! Twoja umiejętność ciągłego wyszukiwania godnych uwagi liczb jest naprawdę imponująca. Masz kolejną?"

Jestem pewien (choć nie wiem, jak miałbym tę pewność udowodnić) – nie ma innego świadectwa historycznego jakiegokolwiek rodzaju, które można by wskazać jako identyfikujące tak wiele szczególnych liczb matematycznych pochodzących z jednego źródła. W świecie matematyki te liczby są wyjątkowe, a Jezus posługuje się światem przyrody, aby zilustrować świat duchowy. Zapytaj źródło oparte na sztucznej inteligencji, co te liczby oznaczają w świecie matematyki, a wprawi cię to w osłupienie. Przekazanie tych teorii matematycznych i tym podobnych kwestii w sposób jasny przekracza moje możliwości, ale nawet przy moich ograniczonych kompetencjach w zakresie teorii matematycznej odkryłem, że niektóre z tych liczb dają świadectwo elementom ich prorocznego charakteru.

Liczba 2520 jest najmniejszą liczbą (a liczb jest nieskończenie wiele), która jest podzielna przez każdą liczbę od 1 do 10 bez reszty. Z tego powodu w matematyce nazywa się ją najmniejszą wspólną wielokrotnością (NWW) liczb od 1 do 10. Dlatego ma wiele dzielników — łącznie 48, „więcej” niż jakakolwiek mniejsza liczba. To czyni ją liczbą wysoce złożoną (w matematyce to szczególna klasa liczb mających wyjątkowo wiele dzielników).

Liczba 2300 ma godną uwagi własność matematyczną, podobną do tej, z której słynie 2520 — jest najmniejszą dodatnią liczbą całkowitą podzieloną przez każdą liczbę od 1 do 9 (tj. najmniejszą wspólną wielokrotnością liczb od 1 do 9).

220 ma słynną, szczególną klasyfikację w teorii liczb — jako jedna z liczb najmniejszej (i najbardziej znanej) pary liczb zaprzyjaźnionych. W świecie matematyki „liczby zaprzyjaźnione” to

para różnych liczb, w której suma dzielników właściwych (wszystkich dzielników z wyłączeniem samej liczby) każdej z nich równa jest drugiej liczbie. Uważa się je za „doskonałych przyjaciół” w matematyce — starożytni Grecy widzieli w nich nawet symbole przyjaźni! Tę parę stanowią 220 i 284. Ta para (220, 284) jest najmniejszą znaną „parą liczb zaprzyjaźnionych”, odkrytą w starożytności (być może przez Pitagorasa lub jego uczniów), i przez stulecia pozostawała jedyną znaną. 220, jako część tej pary, uchodzi za klasykę teorii liczb!

W sensie duchowym liczba 220 reprezentuje połączenie boskości z człowieczeństwem, a w świecie matematyki reprezentuje parę „doskonałych przyjaciół”. Matematyczna sława liczb 220, 2300 i 2520 jest ze sobą powiązana w tym sensie, że to, z czego każda z tych trzech liczb słynie, wynika z faktu, iż są one najmniejszymi w swojej kategorii. Palmoni wskazuje zarówno 2520, jak i 2300 w wersetach trzynastym i czternastym ósmego rozdziału Księgi Daniela, a gdy od 2520 odejmiemy 2300, pozostaje 220, tak więc każda z tych trzech słynnych małych liczb w świecie matematyki występuje w wersetach, które ukazują jedyny raz w Piśmie Świętym, gdy Chrystus przedstawia się jako Palmoni.

„Aż do dwóch tysięcy trzystu dni, wtedy świątynia zostanie oczyszczona” wskazuje początek sądu, który rozpoczął się w 1844 roku nad umarłymi, a następnie przeszedł do żywych 11 września. W wersetach trzynastym i czternastym Palmoni, Cudowny Rachmistrz, łączy „siedem razy” Mojżesza z „dwoma tysiącami trzystu dni” Daniela.

Wtedy usłyszałem jednego ze świętych mówiącego, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo będzie trwać widzenie dotyczące ofiary ustawicznej i przestępstwa spustoszenia, aby wydać zarówno świątynię, jak i zastęp na podeptanie?

I rzekł do mnie: Do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona. Daniela 8:13, 14.

Świątynia i zastęp reprezentują prorocką relację. Celem świątyni jest, aby Bóg mieszkał pośród Jego ludu.

I niech uczynią Mi święty przybytek, abym zamieszkał pośród nich. Wyjścia 25:8.

Świątynia i zastęp miały być deptane, a święty zapytał Palmoniego, przedstawionego jako „ów pewien święty”: „jak długo” zarówno „świątynia i zastęp” mają być deptane przez moce określane jako „codzienne” i „przestępstwo spustoszenia”? Dwie spustoszące moce, które miały deptać świątynię i zastęp. Pogaństwo i papizm miały deptać zarówno Bożą świątynię, jak i Boży lud.

Wyrażenie Mojżesza „siedem czasów” w Księdze Kapłańskiej 26 nazywa się „sporem jego przymierza”. Sąd „siedmiu czasów” przeciwko północnemu i południowemu królestwu Izraela był „sporem jego przymierza”. Ten wyrok wskazywał, że królestwo północne zostanie uprowadzone do niewoli w 723 r. p.n.e., a królestwo południowe w 677 r. p.n.e. Palmoniego zapytano „jak długo” będzie trwało rozproszenie „siedmiu czasów” dotyczące świątyni i zastępu, a odpowiedź brzmi: aż do 22 października 1844 r.

„Siedem czasów” przeciwko północnemu królestwu Izraela zakończyło się w 1798 roku, a „siedem czasów” przeciwko południowemu królestwu zakończyło się 22 października 1844 roku. „Siedem czasów” przeciwko południowemu królestwu zakończyło się wraz z „dwoma tysiącami trzystu dni” Daniela 22 października 1844 roku. Palmoni celowo powiązał ze sobą trzy proroctwa i w ten sposób wskazuje lata od 1798 do 1844 jako czterdzieści sześć lat, w których On wznosił świątynię millerytów. Właściwe zrozumienie wersetów 13 i 14 pozwala badaczowi proroctw rozpoznać nie tylko „siedem czasów” i „dwa tysiące trzysta dni”, ale także liczbę 220, gdy rozważa się relację między 2520 a 2300, a także prowadzi do liczby 46, gdy rozważa się relację obu proroctw 2520.

Gdy proroctwa czasowe Mojżesza i Daniela dobiegły wspólnie końca 22 października 1844 r., Palmoni równocześnie objawił symbol „220” — odnoszący się do proroctwa Daniela rozpoczętego w 457 r. p.n.e. oraz proroctwa Mojżesza rozpoczętego w 677 r. p.n.e., czyli „220” lat między dwoma punktami początkowymi dwóch proroctw, które miały zakończyć się razem dokładnie wtedy, gdy wypełniło się Habakuka 2:20, w dniu 22 października (10-22; $10 \times 22 = 220$) 1844 r. Ta data wyznaczyła początek rozbrzmiewania siódmej trąby, kiedy tajemnica Boga miała się dopełnić, a tym samym początek okresu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy. Ta data oznacza początek pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, gdyż dziełem dopełnianym podczas rozbrzmiewania siódmej trąby jest pieczętowanie ludu Bożego, co stanowi tajemnicę Boga, to jest: „Chrystus w was — nadzieja chwały”, czyli zjednoczenie boskości i człowieczeństwa.

Zakończenia „siedmiu czasów” królestwa północnego w 1798 roku oraz „siedmiu czasów” królestwa południowego w 1844 roku tworzą czterdziestosześcioletni okres od 1798 do 1844 roku. Okres ten rozpoczął się wraz z przyjściem pierwszego anioła z czternastego rozdziału Apokalipsy i zakończył się, gdy w 1844 roku przybył trzeci anioł. Proroczo wskazuje to na dwóch świadków tego, że okres od 1798 do 1844 jest okresem symbolicznym. „Siedem czasów” nałożone na północne i południowe królestwa Izraela zakończyły się odpowiednio w 1798 i 1844 roku i w ten sposób tworzą czterdziestosześcioletni okres. Ten okres jest bez znaczenia bez drugiego świadka. Siostra White wprost naucza, że nie może być trzeciego anioła bez pierwszego i drugiego. Wprost również wskazuje, że pierwszy anioł przybył w 1798 roku, a trzeci 22 października 1844 roku. Trzej aniołowie z czternastego rozdziału Apokalipsy stanowią drugi świadek tego, że okres od 1798 do 1844 jest symbolicznym okresem proroczym.

Liczba 46 jest symbolem świątyni, a kiedy Chrystus po raz pierwszy oczyścił świątynię, dowiadujemy się, że Żydzi, spierając się z Chrystusem, stwierdzili, że gdy Herod przebudowywał świątynię, zajęło to czterdzieści sześć lat. Historycy wskazują, że przebudowa Heroda, o której wspominali Żydzi, zakończyła się w roku chrztu Jezusa. Fakt ten, wraz z duchową prawdą, że zostaliśmy stworzeni na obraz Boga, a Jego obrazem jest świątynia, którą przedstawia liczba 46.

A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas (i ujrzelśmy jego chwałę, chwałę jako jednorodzonego od Ojca), pełne łaski i prawdy. Jan 1:14.

Słowo tłumaczone jako „zamieszkał” oznacza „przybytek”. Celem sanktuarium było to, aby Bóg mógł zamieszkać pośród zastępu (swojego ludu). Hebrajskie słowo „przybytek”, które jest

tłumaczone jako „zamieszkał”, to to samo słowo użyte na określenie przybytku wzniesionego przez Mojżesza, a gdy Chrystus po raz pierwszy oczyścił świątynię, wprost stwierdza się, że ciało Chrystusa było świątynią. Liczba 46, która zostaje ustalona dzięki właściwemu zrozumieniu tego, co Palmoni przedstawia w dwóch wersetach będących fundamentem adwentyzmu, pojawia się u Jana. Okres 46 lat jest powiązany z liczbą 220 dla tych, którzy chcą to dostrzec.

I jego uczniowie przypomnieli sobie, że jest napisane: Gorliwość o twój dom pochłonęła mnie. Wtedy Żydzi odpowiedzieli i rzekli do niego: Jaki znak nam pokażesz, skoro czynisz te rzeczy?

Jezus odpowiedział i rzekł do nich: Zburzcie tę świątynię, a ja w trzy dni ją wzniesę. Wtedy Żydzi rzekli: Czterdzieści sześć lat budowano tę świątynię, a ty w trzy dni ją wzniesiesz? Lecz mówił o świątyni swego ciała. Jana 2:17-21.

Jest to w wersecie dwudziestym, a zatem w Jana 2:20, że Żydzi mówią: „Czterdzieści i sześć lat budowano tę świątynię, a ty w trzy dni ją wzniesiesz?” Liczba 46 powiązana ze świątynią w rozdziale i wersecie, które krzyczą 220. W tym fragmencie Żydzi stwierdzają, że świątynia była budowana przez 46 lat, co stanowi paralelę z początkiem starożytnego Izraela, kiedy Mojżesz przebywał 46 dni na górze, otrzymując instrukcje dotyczące budowy świątyni. Jesteśmy stworzeni na obraz Boga, więc nie jest przypadkiem, że ludzka świątynia ma 46 chromosomów, 23 męskie i 23 żeńskie. Te 23 męskie i 23 żeńskie chromosomy są instrukcjami budowy ludzkiej świątyni. Palmoni, który stworzył wszystko, stworzył również system w ludzkim ciele, który zastępuje każdą komórkę w ludzkim ciele świeżymi i nowymi komórkami, a całkowite odmłodzenie starych komórek ciała trwa siedem lat, czyli 2520 dni. Żydzi wiążą 46 lat ze świątynią, lecz Chrystus mówił o swoim ciele, które miało być wskrzeszone w trzy dni. Od 1798 do 1844 roku świątynia millerytów została wzniesiona i została wzniesiona w okresie, gdy przybywają wszyscy trzej aniołowie, a owi trzej aniołowie, którzy obejmują 46 lat od 1798 do 1844, są przez Chrystusa przedstawieni jako dni. Powiedział: „Zburzcie tę świątynię”, a ja w trzy dni ją wzniosę, łącząc w ten sposób zburzenie świątyni, która miała być wzniesiona w trzy dni.

Daniel w wersecie trzynastym wskazuje na niszczenie świątyni i zastępu. Królestwo Północne reprezentuje zastęp, a Królestwo Południowe — świątynię, bo tam znajduje się Jerozolima. Dlatego, gdy pada pytanie o deptanie, pierwszym z dwóch bytów (świątynia i zastęp), który został wprowadzony do niewoli, było Królestwo Północne w 723 r. p.n.e. 46 lat później, w 677 r. p.n.e., „siedem czasów” rozpoczyna się dla Królestwa Południowego Judy. Oznacza to, że deptanie zastępu zakończyło się w 1798 r., a deptanie świątyni zakończyło się w 1844 r.

Starożytny Izrael wyszedł z Babilonu, aby odbudować Jerozolimę, na podstawie trzech dekretów, z których trzeci zapoczątkował okres dwóch tysięcy trzystu lat, który zakończył się wraz z przyjściem trzeciego anioła 22 października 1844 roku. W 1798 roku zakończył się okres panowania duchowego Babilonu, którego typem było siedemdziesiąt lat panowania dosłownego Babilonu, a proroczy okres przedstawiony przez trzech aniołów kończy się dokładnie tam, gdzie prorocstwo się rozpoczęło, przy ogłoszeniu trzeciego dekretu.

Okres trzech dekretów, który jest alfą 2300 lat, został powtórzony w okresie trzech aniołów, który był omegą 2300 dni. Zarówno alfa, jak i omega są podstawowymi filarami adwentyzmu; 457 i 1844 ilustrują dzieło budowy świątyni i Jerozolimy.

I powiedz do niego: Tak mówi Pan Zastępów: Oto mąż, którego imię brzmi Odrośl; wyrosnie ze swego miejsca i zbuduje świątynię Pana. On sam zbuduje świątynię Pana; on poniesie chwałę, zasiądzie i będzie panował na swoim tronie; będzie też kapłanem na swoim tronie, a rada pokoju będzie między nimi oboma. Zachariasza 6:12, 13.

Chrystus jako Latorośl jest tu utożsamiony z Tym, który zbudował świątynię Pana, i tak jak został wskrzeszony trzeciego dnia, tak też, gdy trzeci anioł przybył 22 października 1844 roku, millerowska świątynia została wzniesiona przez Chrystusa, gdyż to On buduje świątynię Pana. Chociaż wypełniło się to w historii millerystów, jego doskonałe wypełnienie przypada na okres późnego deszczu, ponieważ podwojenie zwrotu „zbuduje świątynię Pana” pozwala tym, którzy to zobaczą, rozpoznać, że Pan w ciągu 46 lat wznosił millerowską świątynię, lecz że w okresie późnego deszczu buduje inną świątynię ze stu czterdziestu czterech tysięcy, albowiem Piotr mówi, że sto czterdzieści cztery tysiące mają zostać zbudowani jako dom duchowy.

Kiedy Palmoniemu zadaje się pytanie „jak długo”, odpowiada: „aż do dwóch tysięcy trzystu dni, wtedy świątynia zostanie oczyszczona”, lecz Mojżesz, Eliasz i milleryci, papiescy męczennicy, Zachariasz i Jan mierzący świątynię, Izajasz w rozdziale szóstym oraz inni niewymienieni mówią, że odpowiedź na pytanie z wersetu trzynastego „jak długo” brzmi: „od 9/11 aż do prawa niedzielnego, wtedy świątynia zostanie oczyszczona”.

Dzień 22 października 1844 roku był zapowiedziany przez to, że Abraham ofiarował swego syna, ponieważ tamto było zapowiedzią krzyża, na którym Ojciec Niebieski ofiarował swego Syna. Mojżesz i Hebrajczycy nad Morzem Czerwonym, według apostoła Pawła, przedstawiali chrzest, który jest zapowiedzią krzyża, który z kolei został zapowiedziany przez Abrahama na górze Moria z Izaakiem.

Ponadto, bracia, nie chcę, abyście nie wiedzieli, że wszyscy nasi ojcowie byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; i wszyscy zostali ochrzczeni w Mojżesza w obłoku i w morzu. 1 List do Koryntian 10:1–2.

Oczywiście oznacza to, że chrzest jest reprezentowany przez 22 października 1844 roku, kiedy to została ochrzczona ośmioosobowa rodzina Noego. "Osieć" jest symbolem zmartwychwstania.

Którzy niegdyś byli nieposłuszni, gdy cierpliwość Boga oczekiwała za dni Noego, kiedy budowano arkę, w której nieliczni, to jest osiem dusz, zostali ocaleni przez wodę.

Odpowiednikiem tego jest chrzest, który teraz również nas zbawia (nie przez usunięcie brudu ciała, lecz jako odpowiedź dobrego sumienia wobec Boga), przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. 1 Piotra 3:20, 21.

Niezrozumienie jakiegokolwiek elementu prawdy objawionej na temat 22 października 1844 roku jest analogiczne do niezrozumienia świadectwa Noego w arce, Mojżesza nad Morzem Czerwonym, Abrahama na górze Moria i Jezusa na krzyżu. Tego dnia trzeci anioł wkroczył na

scenę historii i to on jest aniołem, który pieczętuje lud Boży.

Wtedy ujrzałam trzeciego anioła. Powiedział anioł, który mi towarzyszył: „Groźne jest jego słowo, straszliwa jest jego misja. To anioł, który ma oddzielić pszenicę od kąkolu i opieczętować lub związać pszenicę dla niebiańskiego spichlerza.” Te sprawy powinny angażować cały umysł, całą uwagę. Ponownie ukazano mi konieczność, by ci, którzy wierzą, że otrzymujemy ostatnie poselstwo miłosierdzia, byli oddzieleni od tych, którzy codziennie przyjmują lub przyswajają nowy błąd. Widziałam, że ani młodzi, ani starzy nie powinni uczęszczać na zgromadzenia tych, którzy są w błędzie i ciemności. Rzekł anioł: „Niech umysł przestanie zajmować się rzeczami, które nie przynoszą pożytku.” Manuscript Releases, tom 5, s. 425.

A zatem wraz ze świętymi liniami proroczymi, które typologicznie zapowiadały tę datę, przybył trzeci anioł i rozpoczął swoje dzieło, obejmujące oddzielenie mądrych i głupich panien, przedstawionych w tym fragmencie jako pszenica i kąkol. Nierozumienie, jak dogłębnie rok 1844 został przedstawiony w świętej typologii, lub nieznanostwo tego, co zostało objawione odnośnie kamieni milowych związanych z rokiem 1844 i sięgających aż do roku 1863, pozostawia duszę nieprzygotowaną, by zmierzyć się proroczo z implikacjami faktu, że Chrystus jest centralnym tematem dwóch wersetów stanowiących fundament adwentyzmu i że tam Chrystus jest rozpoznany jako Palmoni, Stwórca matematyki i wszystkiego innego.

Obecna odpowiedź na pytanie o werset trzynasty różni się od tej z 1845 roku. W 1845 roku pionierzy otrząsali się z wielkiego rozczarowania, zaczynając mierzyć się z myślą, że Pan przywrócił dar proroka, jakiego nie było od czasów uczniów. Usiłowali zrozumieć znaczenie poselstwa trzeciego anioła i zaczęli uświadamiać sobie, że doświadczenie, przez które właśnie przeszli, było niczym innym jak świętą historią. W 1850 roku opublikowali nową pionierską tablicę, aby skorygować i zastąpić pionierską tablicę z 1843 roku. Obie tablice zostały przez siostrę White uznane za wypełnienie „tablic” z drugiego rozdziału Księgi Habakuka. W związku z tym rok 1850 jest potwierdzonym wypełnieniem proroczego Słowa Bożego.

Pionierzy rozumieli i pisali, że zaprzeczanie temu, iż tablica z 1843 roku nie była wypełnieniem „tablic” z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, oznaczało odejście od pierwotnej wiary. Siostra White poświadczyła, że tablica była kierowana ręką Pana i stanowiła wypełnienie prorocstwa Habakuka, i takie samo poświadczenie nadała tablicy z 1850 roku. Habakuk mówi o „tablicach” w liczbie mnogiej, a gdy w maju 1842 roku wydrukowano tablicę z 1843 roku, wydrukowano ją z błędem w niektórych liczbach, które Pan zakrył swoją ręką. W 1850 roku udostępniono nową tablicę, która skorygowała ten błąd w liczbach. Tablice Habakuka przedstawiają wypełnienia prorocstwa, a te prorocstwa wypełniły się od maja 1842 roku aż do stycznia 1850 roku.

Tablica początkowa z 1843 roku zawierała błąd, a tablica końcowa z 1850 roku nie zawierała błędów. Okres od maja 1842 roku do stycznia 1850 roku jest ustanowionym okresem proroczym, a maj 1842 roku oraz styczeń 1850 roku stanowią prorocze kamienie milowe i te kamienie milowe zawierają podpis Alfy i Omegi. Alfa, czyli pierwsza litera, i omega, ostatnia i dwudziesta druga litera. 1842 to alfa, a 1850 to omega, i gdybyśmy wzięli te dwie hebrajskie litery i wstawili trzynastą literę alfabetu hebrajskiego, utworzylibyśmy hebrajskie słowo „prawda”, które zapisuje

się pierwszą, trzynastą i dwudziestą drugą literą alfabetu hebrajskiego.

Prorocza logika zastosowana do kamieni milowych z lat 1842 i 1850 jest taka, że łączy je „błąd”. Alfa miała błąd, a omega skorygowała ten sam błąd, więc tym, co stoi między literami alfą i omegą, jest „błąd”, symbol buntu, który reprezentuje liczba trzynaście. Lata 1842–1850 to ustalony proroczy okres zawierający podpis Alfę i Omegi i jest to „prawda”. Dopóki ta historia nie zostanie poważnie i duchowo zbadana przez laodycejskiego Adwentystę Dnia Siódmego, jest on praktycznie zaślepiony na oczywistą PRAWDĘ, którą proroczy okres tablic Habakuka z lat 1842–1850 ustanawia ponad wszelką wątpliwość. Prawdą, którą wspólnie ustanawiają dwaj świadkowie, jest to, że tablica z 1850 roku nie ma błędów. Tablica z 1850 roku, podobnie jak tablica z 1843 roku, zawiera „siedem czasów” Mojżesza, i na obu tablicach „siedem czasów” umieszczone jest w centrum tablicy, biegnąc od góry do dołu, ilustrując okres „siedmiu czasów” rozpoczynający się w 677 r. p.n.e. aż do 1844 r. 2520 nie jest po prostu na tablicy, stanowi jej centrum.

To, co jest przedstawione w centrum linii proroczej ilustrującej „siedem czasów”, to krzyż. Centrum obu tablic stanowi linia czasu 2520 biegnąca z góry na dół. Pośrodku znajduje się krzyż. Krzyż był środkiem tygodnia, w którym Chrystus potwierdził przymierze z wieloma, w wypełnieniu Daniela 9:27. Ten tydzień przedstawia siedem lat, co proroczo stanowi 2520 dni. Podobnie jak na tablicach, dokładnie w samym środku 2520 dni Chrystus potwierdził przymierze na krzyżu. Od chrztu Chrystusa do krzyża było proroczo 1260 dni. Oznacza to, że od chrztu do krzyża byłoby 1260 ofiar porannych i 1260 ofiar wieczornych prowadzących do krzyża, ale na krzyżu ten ostatni baranek ofiarny wyrwał się kapłanowi, a Baranek Boży stał się ofiarą wieczorną i tym samym był 2520. ofiarą baranka od czasu chrztu.

Środek tygodnia stanowił krzyż, a centrum obu świętych tablic stanowi krzyż, lecz w każdym przypadku Baranek jest osadzony w prawdzie symbolicznie wyrażonej liczbą 2520. Krzyż jest umieszczony pośrodku 2520 dni, a na krzyżu Jezus był dwutysięczną pięćset dwudziestą i ostatnią ofiarą. Historia między majem 1842 roku a styczniem 1850 roku przedstawia błąd, a Chrystus — Prawda — został umieszczony między dwoma przestępcami; choć nie był przestępcą, traktowano Go jak takiego. Mamy zatem trzech przestępców: jednego, który zginie, i jednego, który zostanie zbawiony. Trzej przestępcy to trzy kamienie milowe połączone zbrodnią, choć środkowy kamień milowy jest przeciwieństwem przestępcy alfa i przestępcy omega. Przestępcy alfa i omega są połączeni środkowym kamieniem milowym, krzyżem.

W odniesieniu do tablic Habakuka od 1842 do 1850 błąd był środkową literą, która łączyła pierwszy i ostatni kamień milowy. Środkowy kamień milowy na krzyżu związał ze sobą trzech złoczyńców, lecz środkowy kamień milowy w nich nie jest błędem, jest Prawdą, a elementem prawdy, który potwierdzają zarówno krzyż, jak i tablice Habakuka, jest to, że 2520, „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, jest prawdą, a w świetle dopiero co przedstawionej logiki odrzucenie 2520 jest odrzuceniem Jezusa.

Kiedy Palmoni, Cudowny Rachmistrz, stwierdza: „Do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona”, odpowiada na prorocze pytanie: „jak długo?”. Odpowiedzią nie jest już rok

1844, ponieważ filadelfijski ruch millerowski ustał w roku 1856, gdy James i Ellen White rozpoznali, że ruch przeszedł z Filadelfii do Laodycei. Gdy Siostra White wytyczyła tę granicę, oznaczało to, że dopóki ten stan się nie zmieni, relacja Boga z Jego ludem ma być rozumiana jako oddzielenie, gdyż On stoi na zewnątrz, kołacząc do serc Laodycejczyków i szukając wejścia. Jego boskość nie jest w ich człowieczeństwie. Dziełem, które Chrystus rozpoczął 22 października 1844 roku, było połączenie Jego boskości z człowieczeństwem, i Chrystus był gotów właśnie to uczynić, lecz tak się nie stało.

"Gdyby adwentyści po wielkim rozczarowaniu w 1844 roku mocno trzymali się wiary i jednomyślnie podążali dalej w otwierającej się opatrności Bożej, przyjmując poselstwo trzeciego anioła i w mocy Ducha Świętego głosząc je światu, ujrzeliby zbawienie Boże; Pan potężnie współdziałałby z ich wysiłkami, dzieło zostałoby dokończzone, a Chrystus już by przyszedł, aby przyjąć swój lud i udzielić mu jego nagrody. Lecz w okresie wątpliwości i niepewności, który nastąpił po rozczarowaniu, wielu wierzących w advent porzuciło swoją wiarę. ... W ten sposób dzieło zostało zahamowane, a świat pozostał w ciemności. Gdyby całe grono adwentyistów zjednoczyło się wokół przykazań Bożych i wiary Jezusa, jakże zupełnie inna byłaby nasza historia!" Ewangelizacja, 695.

Powtarzając historię starożytnego Izraela, Pan wyprowadził współczesny Izrael z mroków ciemnych wieków i zawarł z nim przymierze nad Morzem Czerwonym, gdyż chrzest jest symbolem relacji przymierza. Ale Izrael miał zostać poddany próbie, czy dochowa przymierza. Starożytny Izrael, według Księgi Liczb, oblał dziesięć prób. Przy dziesiątym niepowodzeniu zostali skazani, aby w ciągu czterdziestu lat wymrzeć na pustyni, dając w ten sposób przykład odrzucenia przez współczesny Izrael laodycejskiego poselstwa z 1856 roku. Podobnie jak w wypadku starożytnego Izraela, który oblał dziesięć kolejnych prób (dziesięć jest symbolem próby), od pojawienia się poselstwa trzeciego anioła w 1844 roku aż do 1856 roku na filadelfijski ruch millerowski nałożono postępujący proces testowania.

Dziesięć prób od Morza Czerwonego do pierwszego buntu w Kadesz przedstawia okres proroczy, ponieważ łączy je liczba dziesięć. Ponieważ liczba dziesięć jest symbolem próby, dziesięć prób zidentyfikowało dziesięć plemion, które odrzuciły przymierze i nie zdały dziesiątej próby ani całego procesu sprawdzania. Okres rozpoczął się przy przejściu przez Morze Czerwone, a Dziesięcioro Przykazań jest przedstawione jako pierwsza z dziesięciu prób po morzu, przy czym pierwszą próbą jest Sabat, symbol i pieczęć Dziesięciorga Przykazań (przedstawione przez manę). Skoro okres dziesięciu prób w starożytnym Izraelu jest tak wyraźnie ukazany jako konkretny okres proroczy, a Duch Proroctwa informuje nas, że przejście przez Morze Czerwone było typem 22 października 1844 roku, to powinniśmy wiedzieć, że w tym momencie rozpoczął się postępujący proces testowania. Adwentyzm o tym nie wie, dlatego nie potrafi dostrzec, że w 1863 roku został skazany na śmierć na laodycejskiej pustyni aż do ustawy niedzielnej, tej samej ustawy, o której miał ogłaszać ostrzeżenie już na samym początku procesu testowania, który doprowadził do 1863 roku.

Kiedy w 1856 roku w adwentyzmie millerowskim ogłoszono diagnozę o stanie laodycejskim, ukazało się „nowe wino” na temat „siedmiu czasów”. Nowe światło nigdy nie zostało przyjęte i

siedem lat później, czyli 2520 proroczych dni później, laodycejski ruch millerowski dobiegł końca i stał się laodycejskim Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego. Mojżesz był gotów wejść do Ziemi Obiecanej, lecz nastąpiła dziesiąta próba i, oczywiście, była to próba fundamentalna, ponieważ od samego początku powierzonym Mojżeszowi zadaniem było poprowadzić lud Boży do Ziemi Obiecanej. To było jego zadanie, zanim Mojżesz przybył do Egiptu. Nastąpiła dziesiąta próba, a buntownicy wahali się przed wejściem do Ziemi Obiecanej.

I rzekłem do was: Przyszliście do góry Amorytów, którą Pan, nasz Bóg, daje nam. Oto Pan, twój Bóg, położył przed tobą tę ziemię: idź i weź ją w posiadanie, jak powiedział ci Pan, Bóg twoich ojców; nie bój się ani się nie zniechęcaj. I zbliżyliście się wszyscy do mnie i powiedzieliście: Wyślemy przed sobą mężów, którzy dla nas zbadają tę ziemię i przyniosą nam wieść, jaką drogą mamy wstąpić i do jakich miast mamy dojść. I spodobała mi się ta rzecz; wziąłem więc spośród was dwunastu mężów, po jednym z każdego plemienia. Księga Powtórzonego Prawa 1:20–23.

Okres od tego momentu aż do powrotu dwunastu zwiadowców symbolizuje czas, gdy w 1856 roku nadeszła ostatnia fundamentalna próba, a przez siedem lat laodycejscy millerycy badali kraj, aż zdecydowali się przestać być ruchem i stać się kościołem.

Pierwszą prawdą odkrytą przez Millera było „siedem czasów”, co uczyniło ją fundamentem podstawowych prawd składających się na „stare ścieżki” Jeremiasza. Ostatnie nowe prorocze światło przyniesione do adwentyzmu pojawiło się w 1856 roku i była to seria artykułów o „siedmiu czasach”. Z dogłębnym badaniem tych faktów historycznych wiąże się wiele światła, ale jeśli mamy być w stanie rozpoznać, dlaczego odpowiedź wersetu czternastego ósmego rozdziału Księgi Daniela brzmi: „od 9/11 aż do prawa niedzielnego, wtedy świątynia zostanie oczyszczona”, musimy iść naprzód.

Dzieło, które Chrystus rozpoczął w 1844 roku, zostało skierowane na boczny tor w 1863 roku, więc „oczyszczenie” świątyni, które wówczas się rozpoczęło, zostało wstrzymane, gdy lud Boży zaczął przemierzać pustynię Laodycei. Z tego powodu dzieło, które Chrystus miał dokonać w okresie od 1844 do 1863 roku, musiało zostać powtórzone, gdy trzeci anioł, który jest aniołem oddzielającym i pieczętującym, ostatecznie wypełni dzieło przedstawione jako „oczyszczenie”. Prorocze kamienie milowe z lat 1844–1863 są kamieniami milowymi, w ramach których Chrystus dokonałby dzieła oczyszczenia świątyni, a te kamienie milowe przedstawiają historię, w której dzieło zostanie dokonane. Jeśli można wykazać, że 1844 aż do 1863 reprezentuje okres od 11 września aż do prawa niedzielnego, kwestia „jak długo” jest zgodna z innymi liniami określonymi przez „jak długo”.

1844 był rokiem przyjścia trzeciego anioła, a 1863 wyznacza koniec okresu próby. W 1846 roku państwo White pobrali się, a nazwisko Ellen zmieniło się z Harmen na White; w tym samym roku małżonkowie zaczęli zachowywać Sabat siódmego dnia. Sabat, małżeństwo i zmiana nazwiska są proroczo symbolami relacji przymierza. Pan przeprowadził współczesny Izrael przez Morze Czerwone 1844 roku, a w 1846 przyprowadził go na Synaj, aby dać mu prawo i wejść z nim w przymierze. To prawo, podobnie jak dwie tablice u Habakuka, jest zapisane na dwóch tablicach: pierwsza zawiera 4 przykazania, a druga 6. Dwie tablice przedstawiają przymierną relację zarówno

starożytnego, jak i współczesnego Izraela, a razem te dwie tablice przymierza, czyli Dziesięć Przykazań, są symbolicznie oznaczone liczbą 46 dla starożytnego Izraela; typologicznie odpowiadają im dwie tablice u Habakuka, które przedstawiają historię późnego deszczu. Razem z dwiema ofiarami chlebów kołysanych na Pięćdziesiątnicę reprezentują sztandar, którym jest sto czterdzieści cztery tysiące.

Kiedy nazwisko Siostry White zmieniło się z Harmen na White. Harmen oznacza żołnierza pokoju, ale zastąpiono je nazwiskiem White, które oznacza sprawiedliwość Chrystusa. Wyraz Gould oznacza złoto, a Ellen oznacza jasne i lśniące światło. Jej imię reprezentuje przesłanie Laodycei.

Radzę ci, abyś u mnie kupił złoto oczyszczone w ogniu, abyś się wzbogacił; i białe szaty, abyś się przyodział, i aby nie ukazała się hańba twojej nagości; i namaść swoje oczy maścią do oczu, abyś widział. Objawienie 3:18.

"Maść na oczy" jest światłem Słowa Bożego, a Ellen jest jasnym i promiennym światłem. Ratunek dla millerystów w 1856 roku polegał na przyjęciu poselstwa do Laodycei, przedstawionego w jej pismach oraz odzwierciedlonego w jej imieniu. Siostra White jasno stwierdza, że poselstwo Jonesa i Waggonera z 1888 roku było poselstwem laodycejskim, i że ich poselstwo było także poselstwem trzeciego anioła.

"Pan w swoim wielkim miłosierdziu posłał swojemu ludowi najcenniejsze poselstwo przez starszych Waggonera i Jonesa. ... Jest to poselstwo, które Bóg nakazał przekazać światu. Jest to poselstwo trzeciego anioła, które ma być głoszone donośnym głosem i któremu ma towarzyszyć w obfitej mierze wylanie Jęgo Ducha." Świadectwa dla kaznodziejów, 91.

Trzeci anioł przybył w 1844 roku, a w 1888 roku podjął swoje dzieło po raz drugi. Poselstwo z 1888 roku było poselstwem laodycejskim; było poselstwem trzeciego anioła; oznaczało zstąpienie anioła z Apokalipsy 18; było poselstwem usprawiedliwienia przez wiarę, które jest zwiastowane podczas wylania późnego deszczu. Trzeci anioł przybył w 1844 roku, a potem ponownie w 1888 roku, lecz w obu przypadkach został odrzucony; oba te przypadki stanowią jednak typ chwili, gdy trzeci anioł przybywa w czasie późnego deszczu. Rok 1844 jest symbolem 9/11, a jeśli rok 1863 typologicznie przedstawia prawo niedzielne, to proroczy okres "od 9/11 do prawa niedzielnego", przedstawiony przez symbol "jak długo", stanowiłby odpowiedź teraźniejszej prawdy na pytanie wersetu trzynastego: "jak długo".

Historia ruchu millerowskiego od 1842 do 1850 roku jest okresem proroczym, który nakłada się na proroczy okres próby trzeciego anioła od 1844 do 1863 roku. Okres od 1842 do 1863 roku zawiera prorocze drogowskazy, które ilustrują historię od 11 września aż do prawa niedzielnego, kiedy Chrystus oczyszcza swoją świątynię, najpierw swój Kościół, a następnie robotników jedenastej godziny. W czasie prawa niedzielnego Chrystus będzie miał oczyszczony lud, aby przedstawić go światu jako ofiarę-sztandar, a Kościół stanie się Kościołem triumfującym. Jego sanktuarium zostanie wówczas oczyszczone.

Umieściliśmy symbol „jak długo” na właściwym miejscu, choć oczywiście jest jeszcze więcej. Zaczniemy ponownie spoglądać na to oraz poprzednie pięć artykułów przez pryzmat Księgi Joela,

lecz te poboczne wątki wydawały się ważne, by je najpierw przedstawić. Świadection każdego „jak długo”, które rozważyliśmy, zgadza się z pytaniem „jak długo”, na które Palmoni odpowiedział w wersecie czternastym, gdyż świątynia ma zostać oczyszczona od 11 września aż do ustawy niedzielnej. Ta historia to historia późnego deszczu, a historia późnego deszczu jest przedstawiona w Księdze Joela.